

ISPOVEST: ANJA VASILJEVIĆ (22) IZ BEOGRADA SA 16 GODINA PREGRMELA RAK JAJNIKA, A SA 18 PREBOLELA I RAK LIMFNH ŽLEZDA
20. 02. 2012. - Autor: Ljubinka Račić

Dva puta sam pobedila rak

Najbitnije mi je bilo da se svi prema meni ponašaju kao da mi se dešava neki normalan proces u životu, koji će jedno vreme trajati, a onda se normalno i završiti, kaže Anja.

"Nema stvari koju ja sada ne mogu da uradim. Za mene više ne postoji nijedna prepreka u životu. Kada sam uspela dva puta da pobedim rak, pobediću sve u životu."

Ovo kaže Anja Vasiljević, dvadesetdvođodšnja devojka, koja danas, pored toga što studira, savetima uči ljude kako da ne pokleknju pred najtežom bolešću. Ona je pravi primer za to. Dva puta je pobedila opaku bolest. Sa 16 godina otkriven joj je rak jajnika, a samo dve godine kasnije i mnogo opasniji - rak limfnih žlezda. Imala sam rak, pa šta? Sada žvim kao da ničeg nije bilo - kaže Anja dok se priseća tih dana. Anja nije poklekla, iako je imala samo 16 godina, hrabro se suočila sa bolešću. I pored svega što je preživela, ona misli da je u životu imala sreće.

- Kažem da sam imala sreće jer su mi bolest otkrili na vreme, i to zahvaljujući simptomima koje sam imala. Prvi put je to bio nesnosan bol u stomaku, a drugi put pojačano lupanje srca. Ponavljam, srećom... Pre samo četiri godine čitav njen život odvijao se u bolnici. Bolnički

krevet, bolnička hrana, bolesna deca i hemioterapija... Posmatrajući rođitelje njenih u mući stećenih prijatelja iz bolničke sobe, njihova zabrinuta i uplakana lica, shvatila je zašto njeni okreću glavu, kriju suze i neubedljivo stalno ponavljaju: "Sve će biti u redu."

Pomaže i drugima

Anja Vasiljević je sada student i aktivna članica Nacionalnog udruženja rođitelja dece obolele od raka (NURDOR). Nama niko nije pomogao u tom smislu kako danas NURDOR pomaže obolelima. Nismo ni znali da takvo udruženje postoji. Meni je lako da pričam o svom iskustvu i smatram da na taj način mogu da pomognem drugima koji prolaze kroz sve to. Ipak, svaki susret sa osobom koja se sada leći mene rastuži, ali trudim se da im objasnim kako sam ja bolest iskoristila na neki pozitivan način i shvatila da kada imaš zdravlje imaš sve - kaže Anja.

Inače, NURDOR je i ove godine, devetu godinu zaredom, 15. februara obeležio Svetski dan dece obolele od raka. Moto ovogodišnje akcije bio je "Vaša ljubav nam znači jer zajedno smo jači".

Gotovo svakoga dana jedno dete oboli, a svake nedelje jedno dete umre od raka u Srbiji. Na sreću, procenat izlećenja je veći nego kod odraslih i njih 60 odsto se izleći. U Srbiji od raka godišnje se leći oko 500 dece u pet bolničkih ustanova. U Beogradu deca se leče u tri zdravstvene ustanove, u Institutu za majku i dete, na Univerzitetškoj dečjoj klinici i u Institutu za onkologiju. Deca bolesna od raka leče se i u okviru kliničkih centara u Nišu i

Novom Sadu. Najčešće maligno oboljenje kod dece je akutna leukemija, gde je i procenat izlečenja najveći, oko 70 odsto, a terapija traje 105 nedelja.

U to vreme bila je učenica 15. beogradske gimnazije. Nikada me pre toga ništa nije bolelo. Ali, eto... Bila sam u školi. Popodnevna smena. Odjednom me je zboleo stomak. Neizdrživ bol u donjem delu stomaka. Vratila sam se kući i sa roditeljima otišla na Institut za majku i dete. Odmah su mi rekli da je u pitanju ginekološki problem, pa sam sutradan već bila na Ginekološko-akušerskoj klinici "Narodni front". Dijagnoza je glasila: tumor na levom jajniku. Doduše benigni, ali morala sam da budem operisana u roku od dva dana - priča Anja. Ona se priseća tih dana i kaže da joj se u tih 48 sati "gotovo ništa" nije vrzmalo po glavi. Bila sam mlada, malo toga sam znala o tumoru. Strah se pojavio kada sam se razbolela drugi put, naročito posle saznanja da je ovoga puta u pitanju maligni tumor.

Svaka kontrola je "seckanje" živaca

Anjina majka, Jelena Stevanović (45), koja se kao i svaki živ čovek i sada povremeno seti svih momenata kada se njeno jedino dete borilo za život, priznaje da joj i danas svaka ćerkina kontrola "secka" živce. Postala sam svesna svega šta joj se dešava tek kada je operisana. Nisam htela da razmišljam o lošem ishodu, iako sam u momentu pomislila kako sve to može da ima tragične posledice. Bilo je strašno, ali uz pomoć lekara shvatila sam da se to sada leči. Pouzdala sam se u njih, to je jedino što čovek može u tom trenutku. Mada, i dan-danas svaka njena kontrola predstavlja strašno "seckanje" živaca - priča Anjina mama Jelena.

Anja kaže da je, kada se pojavilo pojačano lupanje srca, mislila da ima neku srčanu manu. Kod lekara je otišla tek posle nekoliko meseci. Opet ultrazvuk. I opet tumor. Ovoga puta maligni. Rak limfnih žlezda na krvnim sudovima oko kičme. E, tada su me savladali strah i strepnja. Pitala sam se zašto se to meni dešava. Šta sam ja to Bogu zgrešila. Ranije sam sretala ljude koji su bili teško bolesni, ali nije mi nikada palo na pamet da će tako nešto i mene da strefi. Obuzeo me je očaj. A onda sam se okrenula oko sebe, videla bolesne bebe, malu decu, moje vršnjake, posmatrala sam njihovu borbu za život, i rešila... boriću se, izdržaću sve, ne predajem se, pobediću - opisuje najteže dane u svom životu Anja Vasiljević. Rak limfnih žlezda drugi put ju je odveo u operacionu salu, a zatim i na hemioterapiju, koju je jako teško podnela. Povraćala je, oslabila, ostala bez kose...

Sećam se, posle prve hemioterapije, pošto sam znala da će mi opasti kosa, otišla sam sa mamom da kupim periku. Bio je oktobar i malo hladnjikavo, pa sam stavila kapu. Kada sam došla kući, skinula sam kapu, a baka me je pitala da li hoću da mi da maramu. Nisam razumela zašto me to pita, nisam očekivala da će se to desiti tako brzo. A onda sam u ogledalu ugledala jeziv prizor. Užasan! Ugledala sam sebe. Kosa mi je opadala u pramenovima. Iako sam znala da sam bolesna i da me sve to čeka, nisam mogla to da gledam. Otišla sam kod frizera i ošišala se do glave - sada mirno priča Anja. U bolnici je, kaže, bila vezana za krevet 24 časa dnevno, a pošto je bila prinuđena na to, trudila se da što više spava, da u san pobegne od te tužne stvarnosti.

- Posledice hemioterapije su me iscrpele. Nisam govorila. Odgovarala sam samo sa "da" i "ne". Lakše mi je bilo da ćutim. Probudim se, gledam TV, spavam. Tako svakog dana. Kada se setim bolesti, uvek se setim prizora koji sam videla kad god pogledam kroz prozor. Vedro nebo, sunce... - priseća se ona. Ipak je nalazila snagu za borbu. Umesto da teše nju, ona je tešila druge. Nije htela sažaljenje. Najbitnije mi je bilo da se svi prema meni ponašaju kao da mi se dešava neki normalan proces u životu, koji će jedno vreme trajati, a onda se normalno i završiti. Tako sam sve to posmatrala. Nisam želela da me sad tu neko teši, niti sam imala

potrebu da plačem. Užasno je teško dok traje, ali rekla sam sebi da će se sve na kraju dobro završiti. Ja sada imam faze kada dozvolim sebi da ispoljim tugu i bes zbog svega što mi se desilo, ali tada nikako nisam htela to da pokažem. A i te faze me obično uhvate u oktobru jer mi se oba puta sve to dešavalo upravo u oktobru - priča Anja.

Prošle su četiri godine otkako je ova hrabra devojka završila sa terapijama. Danas za sebe glasno kaže: "Zdrava sam!", i dodaje: "Zahvaljujući mom optimizmu." Možda vam zvuči kao fraza, ali verujte, taj pozitivan stav je definitivno presudan. Danas sam uverena da se taj deo mog života završio, da je to daleko od mene i da se samim tim neće ponoviti - uverena je Anja, koja ipak i dan-danas ide kod psihologa, čija joj pomoć mnogo znači.